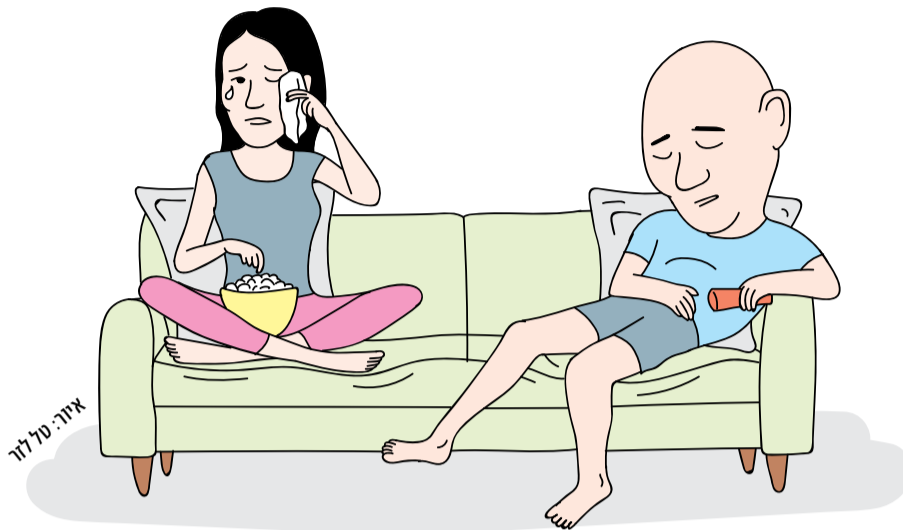

יאיר ניצני מרים גבה

שלושה בסידרה אחת

אם אתה ב"הוט" ויש לך חברים ב"יס", אתה צפוי לגלות עד מהרה שאין לכם באמת נושאי שיחה משותפים

למלא פרקים, ולכן מתחילים כל פרק בתקציר הפרק הקודם ומסיימים ב"בקרוב" של הפרק הבא. אם אתה מהצופים ברצף, זה יכול לבזבז לך זמן יקר וצריך לפתח מיומנויות של הרצה קדימה בשלט גם כשהחדר חשוך בעזרת מיי שוש השלט. אני ממליץ לחברות להוסיף כפתור ברייל בשם "דלג" או "תגיע לעסק", שיחסוך לנו את כל זה. בלי "בקרובים" ובלי תקצירי הפרק הקודם.

בעידן הסדרות, מי שהופכים לאנשים הכי לא רצויים בסביבה הם החברים שחוטאים בפליטת ספוילרים. אלה צפויים לנידוי חברתי, ואם אתה רואה שאחד כזה מתקרב – כסה את האוזניים, צעק "לא שומע, לא שומע" ו"מלח מים, מלח מים", והימלט מהמקום.

הספוילרים יכול להיות נשק אכזרי בזמן ריב קולני בין בני זוג. אם בעלך מלכלך על אמא שלך באופן גבוה, את יכולה כנקמה לזרוק לו בנושלת "אם זה הסגנון, אז רק שתדע שדרור מ'מחוברים' עוזב בפרק הבא את אשתו ועובר לגור עם גבר". עכשיו לך תדע אם זה אמיתי או שהיא רק רוצה לעצבן אותך.

צופים סדרתיים גם הופכים למיסיונרים של ההתמכרות שלהם וינסו להפיל גם אותך בפח. בדיוק כמו ההורים, שיספרו לחבריהם הרעועים איזה דבר נפלא זה ילדים. אם התגובות יהיו חשדניות, הם יבטיחו שבהתחלה זה קצת קשה, אבל מפרק 6 זה ממש מתחיל להתרומם. או שעונה ראשונה זה זבל, אבל תשרוד עד השלישית ואתה כבר מכור.

ההתלבטות הגדולה היא אם להיכנס לסידרה שכבר רצה שש עונות. הדבר דומה לעמית דה מול בופה בארוחת בוקר במי לון באילת. ההיצע עשיר, ואפי שר לולול חופשי בלי לשלם, מה שמבטיח שתעמיס על הצלחת הרבה בורקס, ג'חנון וחביתות גם מעבר למה שנחוצ, ולא תפסיק לאכול עד שתסיים עם צרכת או כאב בטן. כמו בעישון, גם בצפייה בסדרות אתה לכאורה קובע בעצמך את הכמויות שתצרוך, אבל מפתים אותך "לנסות פרק אחד, מה כבר יכול להיות?" – ואחרי חודשיים אתה כבר מכור וצורך ארבעה פרקים ליום. עכשיו תסלחו לי, אני נכנס לסידרה חדשה. נתראה בעוד חצי שנה.

בתנו בת ה-13 יודעת על רפואה לא פחות מסטודנטית שנה א' בתחום, רק בזכות 500 פרקים של "האנטומיה של גריי" ומאות מקרים של אנשים שהובהלו למיון עם סכין בלב

פעולה, ואנחנו נאלצים להיפגש במכנה המשותף הנ"מך ביותר – סדרות טראש ששנינו אוהבים כמו "לה לה לנד" ו"הפוליאקובים". זה מתגלה כבעיה כשאנחנו פוגשים אנשים יותר מתורבתים מאיתנו (או יותר שקרנים מאיתנו), כי המשפט "ראית איך אשתו של פולי אמרה לי על שתחזור חזרה ל... של האמא שלה?" לא מתקבל יפה בבתים תרבותיים.

כמו הווגיות עצמה, גם סידרה זוגית דורשת נאמנות קנאית. רק שלא תמיד הזמן הפנוי שלך מסתדר עם הל"ו של בן/בת הזוג, ואם חלילה תנצל שעה פנויה ותיפול לצפיית סינגל בפרק, כמו כל מכור בלי עמוד שידרה, הרי מדובר בבגידה מלוכלכת. אתה כמובן יכול להעמיד פנים שלא בגדת ולצפות איתה בפרק שכבר ראית כאילו כלום, אבל אישה רגישה תבחין מייד שעולה ממך ריח של פרק משומש. במקרה כזה צפויה בבית סצנה שלקוחה מעולם הט"לנבלות הדרום-אמריקניות או נקמה בסגנון "משחקי הכס" ("אין בעיה, גם אני אתחיל לצפות לבר"). אבל מי אמר שרעייתך הנאמנה לא נפלה גם היא לסם, והיא לא מקרנת אותך עם פרק כשאתה בעבודה? כדי לברר את הסוגיה, תוכל להפתיע אותה בשאלות מכשילות, שיבדקו אם היא נמצאת לפניך בחומה.

גם כשאתם צופים יחד, קורה שאתה נרדם באמצע והיא נשארת לבר במערכה. האם במקרה כזה אתה צריך לצפות בפרק מההתחלה למחרת, תוך כדי הסתכנות בספוילר מצד האישה, שעלולה לפלוט משהו בטעות, או להסתפק בע"דכון קצר ממנה ולדלג הלאה?

יש סוגים שונים של

צפייה בסדרות. יש את חובבי הבינג' – צפייה רציפה בכל הפרקים, גם אם צריך להמתין שכולם יעלו. ויש את אלה שראו מדי שבוע פרק נוסף ביום עלייתו. רעייתי, שהיא מנערות הבינג', נפרדת ממני ומתנתקת מהעולם אחת לכמה חודשים לטובת סידרה שרק היא אוהבת. אם היא מחליטה לעשות צפיית בינג' במיטה, אתה הופך למבנבנג' פסיבי ונחשף בניגוד לרצונך לחומרים טלוויזיוניים מזיקים ולחלקי קי פרקים. לרוב אתה מגיב במטר שאלות כור, כמו "אשתו יודעת?" או "הוא יצא מהארון?", שגורמות לאשתך לצאת מדעתה ולרטון "אוף, אתה לא מבין כלום".

מפיקי הסדרות הם מניאקים לא קטנים. הם צריכים

אין ספק שהצפייה בטלוויזיה השתנתה. פה ושם עוד יש כמה איים של צפייה משפחתית כמו פעם, אבל זה קורה רק באירועים מיוחדים – משחקים חשובים, אירוויזיון או תוכניות ריאליטי כמו "האח הגדול", "היש רדות" ו"הכוכב הבא". ילדינו כבר רואים טלוויזיה בצריכה עצמאית, הולכים לתוכניות שמעניינות אותם, ב-VOD או ברשת, ולא מחכים על הספה לשעה המדויקת בכל ערב שבה ישדרו סרט מצויר של שתי דקות על פופאי, כמו שאני עשיתי כילה.

יש למצב הנוכחי יתרונות, כמובן. בתנו בת ה-13 כבר יודעת על רפואה לא פחות מסטודנטית שנה א' בתחום, רק בזכות 500 פרקים של "האנטומיה של גריי" ומאות מקרים של אנשים שהובהלו למיון עם סכין בלב או עם גרון תקוע בגב. אני מאמין שזה יכול לעזור לה להפוך בעתיד לרופאה אמיתית, כזו שאחרי הניתוחים המסובכים עוד יישארו לה אנרגיות לנהל רומן עם דוקטור חתיך. אני פחות משוכנע בנוגע לתרומה של סידרה אחרת שהיא רואה באדיקות, "הקרדיאנז", אלא אם כן היא תהיה מעוניינת לעשות דוקטורט בגירושים ובבוטוקס.

גם אנחנו, המבוגרים, עברנו ל-VOD והפכנו לצופים סדרתיים בסדרות. רעייתי, שהחלה לצפות בסידרה "בנות", עידכנה בכך את אחת מבנותינו, שענתה לה ברחמים מהולים בביטול – "אמא, את הכי אוקטובר 94. זה לא לגילך". אם אתה ב"הוט" ויש לך חברים ב"יס", אתה צפוי לגלות עד מהרה שאין לכם באמת נושאי שיחה משותפים, ועדיף שתיפרדו. הסיפורים הנלהבים שלו על ההתפתחותיות ב"תאג"ד או ב"השוטר הטוב" יעוררו בך פיהוק טוב, וכשאתה תנסה להגיד ש"זה ממש כמו בפרק שהוא של 'הבורר'", הוא יסתכל עליך במבט של מישהו שחוסל על ידי יגאל הנאצי (אם לא הבנתם את המשפט האחרון, כנראה יש לכם "יס").

ההתמכרות לסדרות יוצרת דילמות משפחתיות

אדירות, שאין להמעט בחשיבותן. ראשית, מה לראות לבר כי זה מעניין רק אותך, ומה לראות עם האישה? צפייה משותפת היא סוג של ירח דבש רומנטי, משהו שאתם עושים יחד והוא רק שלך ושלה. הבעיה מתחילה כשהטעם שלך והטעם שלה לגמרי הפוכים. אשתי, למשל, אוהבת סדרות עם עומק, תוכן ורומנטיקה, ואם אפשר, שהיה ליוצרים אייקו גבוה. אני מעדיף בידור, אקשן דבילי וסדרות דור-קומנטריות על כל מיני זמרים ולהקות, שכף רגלם כבר מזמן לא ראתה מקלחת.

ההעדפות שלנו לא משאירות הרבה מקום לשיתוף

yairn@israelhayom.co.il